

Sizleri bir yolculuğa çıkarmak istiyorum. Dolunayın şavkının yeryüzüne yansıdığı bir gecede girin sevda ırmağına, binin aşkın kayığına ve yüreğinizi kürek eyleyin serin sulara. Kim bilir neler göreceksiniz?

Zemheride gül açanlar! Ağustos'ta buz tutanlar! Su üstüne yazı yazan sevda kahramanları! Türkülerle Anadolu'yu dolaşmak için sabırsızlanan hikmet avcıları! Daha ne bekliyorsunuz? Haydi, artık düşün yollara...

*“Yolumuz gurbete düştü
Hazin hazin ağlar gönül”*

der içiniz ve sorarsınız ‘yollarda işim ne?’ diye, cevabı türkü verir:

*“Omzumda sevda yükü
Yollarda seni aradım
Beste beste, türkü türkü
Dillerde seni aradım.”*

Hem de öyle bir aradım ki sorma... Arı çiçek çiçek dolanadursun, ben “ballarda seni” arıyorum. Güzel çirkin ayırmadan kullarda seni arıyorum. Elbette seni aramak zor, zahmetli, sana kavuşmak kolay değil...

Sevdiğine kavuşmak isteyen insan her mihnete, her sıkıntıya katlanmaz mı?

Her türkü bir sevdadır duyabilene. İnsanı yüce dağ başından aşırır, tükenmez dertlere düşürür. Yârdan bir gün ayrılığı bir asra bedel sayar, sevgilinin gözyaşlarından yüreğinizde yangınlar çıkarır:

*“Mendilim işle yolla
İşle güümüşle yolla
İçine beş elma koy
Birini dişle yolla”*

diyerek dosttan gelecek elmadaki diş izlerini bergüzar sayar, uyanır endişesiyle yârinin öpmeye bile kıyamazsın.

Çünkü nefesinin alev olup ağzından çıkacağını bilirsin.

Havadaki turnalardan, su içtiği kurnalardan, gi-

yindiği urbalardan, hem oğlundan, hem kızından, beşikte yatan kuzundan hatta yârî kendi gözünden, yağan kardan, esen yelden, karıncalardan bile kısıkanırsın ve

*“Açma zülüflerin yellere karşı
Senin zülfün benim telim değil mi?”*

diye sevgiliye seslenir, şerha şerha yarılmış bir yürekle ah u efgan eder, gönül dağlarına otağ kurarsın.

Sevdiğini eller alınca dünyayı sel kapladı zannedersin. “Gizli Sevda” çekmenin ateşten gömlek olduğunu bilirsin. Yârin beyaz elleri yolcuyu yolundan eyler.

*“Bir ay doğar ilk akşamdan gecedен
Şavkı vurur pencereden bacadan”*

Ayın şavkı zannettiğin yansıma yârin şavkıdır aslında. Yolunu aydınlatan ışıktır o. Karlı dağları karanlık basmışsa:

*“Durur durur yâr göğsünü geçirir
Yoksa bu gün ayrılığın günü mü?”*

diye sorarsın gönlüne. Karanlık dağları değil senin içini kaplamıştır oysa. Senin gülün solmuş, güneşinin ışığı dürülmüştür artık. Sümmani yetişir imdadında dar vakitte.

*“Çok yaşayan yüze kadar yaşıyor
Gel de bu rüyayı yor deli gönül.”*

Ayrılık zannettiğin bir kavuşmadır aslında. Siz âşığın ayrılığa ağladığını sanırsınız oysaki o, “ne zaman kavuşacağız?” diye inlemektedir.

Türkülerin birisi yâr üstüne söylenirse bilesin ki diğeri “anam” diye çığlık atar. Neşet Usta boşuna mı;

*“İki büyük nimetim var
Biri anam biri yârim”*

diyor. Başım dara düşse anam başucumda ağlar ama onun gözlerinden boşanan sağanak derdime

dert katar. Artık tabipler yarama merhem süremez,
zaten öyle anlarda

“Doktora, tabibe lüzûm kalmaz.”

Çünkü

“Yüce dağları duman kaplamıştır.”

Kara haber mola vermez yollarda, gurbetten doludizgin bir kervan gelir gam yüküyle ve

“Seher vakti bu yerlerde kimler ağlamış?”

ki çimenlerin üstünü gözyaşı kaplamıştır diyerek aliverir kara haberi kara topraktan. Kanar ve kanatlanır ozanın yüreği.

“Hep sen mi ağladın, hep sen mi yandın?
Ben de gülemedin yalan dünyada
Sen beni ömrümce mutlu mu sandın?
Ömrümü boş yere çalan dünyada”

diyerek her kulun bir derdi var dercesine mızrabını batırır çileli yüreklere...

Aşkın narına yollara düşülmez mi? Yusuf'u bulmak için kör kuyular eşilmez mi?

“Yâri güzel olanın gözüne uyku mu girer?”

Seven insan yüreğini sevgilinin ayaklarına serer. Yâr gelip geçerken çiğnesin beni ama yeter ki onun ayakları incinmesin der, elenmemiş un verse aşk teknene hamur yaparsın. Tutuşursun, yanarsın. Nara döner yüreğin ve dumanını hep içine salarsın...

Ne yapsan, ne etsen gönlün hoş olmaz. Yeşil ördük gibi dalarsın göllere, Hac'al ovasını dolanırsın telli turnalarla, gönlün ateşlere düşer, Acem Kızı yaralarını deşer, bir Mecnun da sen olursun... Gün gelir Kerbelâ'ya çıkar yolun ve umut türküleri söylersin gelecek çağlara.

“Neçedir ağlarsın ey kaşı keman
Bu duman başımızdan gitmez mi dersin?”

Elektronik postanın olmadığı, internet bağlantılarının kurulmadığı, telefon tellerinin icat edilmediği, cep telefonlarının bilinmediği, dünyanın bugünkü kadar madenileşmediği, gönül frekansının ardına kadar açık olduğu, yüzlerdeki “göz izi”nin bir bakışta tanındığı yıllarda

“Telli turnam selam götür
Sevdiğimin diyarına”

diyerek allı turnalarla selam gönderebiliyorduk. Birbirimizden uzaktaydık belki ama gönüllerimiz arasında uçurum yoktu. “Birbirini anlamayan iki kafa” olmaktansa, dertlerle hemhal olalım da tek, birimiz şarkta, birimiz garpta olsak ne çıkar? Cenup ellerinden ya da şimâlden sökün etsek ne olur? Bülbülün nazarıyla bakalım güllere, sevdiğimizden haber soralım yellere:

“Sen düşürdün beni dilden dillere”

“Getir el basalım Kelamullah'a

Ne sen beni unut ne de ben seni.”

Soylu bir sevda bırakalım geride, acı çeken gönüllere... Anadolu Türk'ü dolmasa yüreği kabarmı? Yürekler sevda ile yanmasa gönülde türkü kalır mı? İyi ki Anadolu Türkü dolu. Türkü gönüllerin yolu. Hor görme garibi Allah'ın kulu. Sevgiyi giyinen neylesin çulu?

“Sen de bir umudum var seher yeli...”

“Ne ağlarsın benim zülfü siyahım”

Bak,

“Hüma kuşu yükseklerden seslenir”

Boşuna mı

“Elâ gözüm ben bu ilden gidersem

Ağla gözyaşımı sil melül melül”

demiş sevgili.

“Sen ağlama kirpiklerin ıslanır

Ben ağlım'ki deli gönül uslanır.”

Çökertmeden çikalım Halil'im!” Başımız selamete ersin. Yolumuz Bitez yalısına uğramasın. Bu yolculuk öylesine zevkli ki hiç bitsin istemiyor insan. Yazımız burada bitsin ama yolculuğumuz devam etsin:

“Dost elinden gel olmazsa varılmaz

Rızasız bahçenin gülü derilmez

Kalpden kalbe bir yol vardır görülmez

Gönülden gönüle gider yol gizli gizli...”